

ΝΑ ΚΑΜΑΡΩΝΟΥΜΕ

για τις μεγάλες τιμές που κάνει σήμερα τό περίφανο Έγγλεζικό Έθνος στό Βασιλιά μας. Νά καμαρώνουμε, και πολὺ μάλιστα. Μά νά συλλογιστούμε και κάτι όλλο. Νά συλλογιστούμε πώς θταν πήγε ο Φερδινάνδος στή Γελλία έγινε κάπια κουβέντα στά επίσημα δεῖπνα και σε κάθε επίσημη υποδοχή και για τόν «άνδρειο» Βουργάρικο λαό και Φραντζέζικα λαριγγιά, επίσημα πάντα, ζητωκραγάσσανε για τήν πρόσδοτον και για τό μέλλον του.

Νά τά συλλογιστούμε αύτά και, χωρίς νά λιγοστέψουμε τή γαρά μας για τήν υποδοχή τού Βασιλιά μας στήν Αγγλία, νά κοιτάξουμε νά γίνουμε μάρα μέρα και μετίς άξιοι νά τιμούμαστε πλατά στό Βασιλιά μας, καθώς τιμηθήκανε οι Βουργάριοι πλάτι στον Ήγειρόν τους.

ANTI

νά λυθεῖ, περισσότερο υπερβείεται τό ζήτημα τής έδρας τής Γενικής Παθολογίας. Η Γιατρική Σκολή έκλεξε καθηγητή τό Λιθιεράτο, μά τό Υπουργείο δισκολεύεται νά παραδεχτεί τήν έκλογή, δηλ. γιατί ο Λιθιεράτος δὲν έχει τά προσόντα, μά γιατί — κ' έδω είναι ο κόμπος — κ' οι όλοι ιποψήφιοι έχουν τά προφρεσόντα τους.

Νά λ. χ. έ Σακόραφος έχει τήν υποστήριξη τού υπουργού Μπουντούρη, που ζυγιαζει αύτή μέ δέκα τόμους πρωτότυπα συγράμματα. Ο Αστυνομίας έχει τήν υποστήριξη τού Υπουργού Ντεκτηγιάννη — άλλο σύγραμμα αύτό στεφανωμένο κι όπό τή Γαλλική Ακαδημία. Ο Τριανταφυλλάκος, άδερφό πούκανε δύο τρεις φορές υπουργός κ' είναι και φίλος στενός τού Ζαΐμη — σύγραμμα κι αύτό, νά πούμε, πούχει τήν επιστημονική άξια του.

«Έχει τέτοια συγγράμματα ο Λιθιεράτος;» Άν έχει, θά γίνει καθηγητής και μή τόν νοιάζει. «Ά δὲν έχει, θά καθίσει στή Γένουν κι ής φασκελώνει νύχτα μέρα γεροπόδαρα τό Έθνικό μας Πανεπιστήμιο.

Η ΡΟΥΣΙΚΗ

Ιδέα βάρφηκε και μέ αίμα Ρωμαϊκό. Καθώς μές γράφουν, ένας δικός μας, ο Κωσταντινίδης, φοιτητής στό Πανεπιστήμιο τού Χάρκοβου, γνωρείστηκε αύτό τούς Κοζάκους γιατί είχε κι αύτός άνακτευτεί μέ τούς έπαναστάτες. Μά κι ο συνεργάτης μας Μιχά-

- «Οχι δα! Εσύ γύμναζες τά σκυλιά;
- Μά ναι, όπως σου τά λέω. Μικρά μέρα επεις' αύτό τάλογο, τό ζώρο πληγώθηκε και κόντεψε κ' έγω νά γένω τριμματα. Τότες, για τιμωρία μέ βαλανε σ' ένδος τσαγγάρη.
- Γιά μαθητή; Μά θά είσουνα πιά μεγάλος.
- Είμουνα είκοσιπέντε χρονών, θαρρώ.
- Και πότ' έμαθες τή μαχηρική;
- Αύτό δέ μαθαίνεται. Όλες οι γυναικες τήν ξέρουνε μόνες τους, άποκριθηκε ο Σούτσοκ σηκώντας ψηλά τό κιτρινομένο και καταζαρωμένο κεραμίδι του.
- Καψο-Κασμά! Και τί δὲν είδες στή ζώη σου! Και τί κάνεις τώρα, όχρο δὲν είναι φέρια στό ποτέ;
- Δέν έχω, πατεράκη μου, κανένα παράπονο. Ο Αντρέας Πουπέρος, ένας γέροντας σάν κ' έμε βρήκε δουλειά στή φάμπτωκα τού ζαρτιού...
- Είσαι παντορέμένος;
- «Οχι, ποτές δὲν παντρεύτηκα. Ή Τατσιάνα Βασιλένηα δὲν τά θήθει. Όντας κανένας τής ζητούσε τήν ζδεια νά παντρευτή, άποκρινονταν: «Ο Θεός μέ φύλαξε κ' έμενα κορίτσι, έγω. Τί ίδέα τούς κατεβαίνει αύτουνόνες και δέ θέλουνε νά κάμουνε σάν κ' έμει!»

λης Λυκιαρδόπουλος λίγο άκρομα και θά πήγανε νάνταρωσει τόν άμοιρο Κωσταντινίδη, άλλα πρόφτασε και γλύτωσε μέ μια δυό Κοζάκικες κηνοτιές και μέ μια σπαθιά Ρούσους άστυφύλακα.

Εστηκώνουμε αύτό τό γράμμα του λίγες άραδες χρονετά έκφραστικές. «Σάς γράφω δυό λόγια μέ δυσκολία γιατί κ' έγω έχυσα τό αίμα μου αύτές τις μέρες για τή Ρουσική Ιδέα. Στίς 16 τού Σεπτέμβρη κει που περνοῦσα στίς 5 192—6 τό βράδι μέ τήν θυμέλη αύτό ένα δρόμο τής Μόσκας, χωρίς νά περάσω κανένα, φυγτήκανε κατά πάνου μου δυό ιαβαλάρηδες Κοζάκοι, που στεκόντουσαν καταμεστίς στό δρόμο, μέ κατεβάσσουντες αύτό τ' άμαξή και μέ άρχιντανε στής κηνοτιές. Στήν ώρα πάνου φτάνει τρέχοντας κ' ένας Ρούσος άστυφύλακας και μού τρεβάζει μια σπαθιά στό νόμο. Καλά που φορούσα χοντρό πανωφόρι και πρόφταξα νά σηκώσω τό γιαντ μου μέ τήν πρώτη κηνοτιά, άλλιστικα θά πήγαινα κ' έγω μέ τίς τόσες χιλιάδες που πάνε κάθε μέρα.»

Ο φίλος μας Λυκιαρδόπουλος χάσε τάξεις πάς θά περιγράψει στό «Νουμέ» τις φοβερές αύτές ημέρες τής Ρουσικής, σά γίνει τό γέρι του.

ΘΑ ΣΗΚΩΘΕΙ

μικρά μέρα, λίστε, κ' έδω ο Λαός, σά στή Ρουσική σημερική, για νά πάρει τίς Συνταγματικές έλευθερίες που του κλέψουν. Κατί τό λέει αύτό ο κ. Στ. Δραγούμης, μόνο και μόνο γιατί η Βουλή δὲν ένοψε τήν πρώτη τού Νοέμβρη, που διατάξει τό Σύνταγμα, μά θένοζει δέκα είκοσι μέρες άργότερα.

Τό Σύνταγμα λοιπόν τσκλαπατίται — σά νά τανε ή πρώτη φορά που τό παθάνει τό έρημο! — και πρέπει νάδεράξουμε στή χέρια τή ντουρέπεικα. Καλέ, δέ βαριόσαστε! Λόγια, λόγια, λόγια, που λέει κι ο Χάμλετ, και μέ τή λόγια δέ βαρουντας τ' αύγα.

Μικρά φορά στή Θεόκριτος σημάνοντας κάπιο δασκάλο, που δέ διδάχαε σωστά, του είπε:

- Γιατί δέ διδάχυες και γεωμετρία;
- Μά δὲν ξέρω, άπαντησεν ο δάσκαλος;
- Και τί έχει νά κάμη; Άφοι μήπως τάχα ξέρης και νά διαβάζης;

— Θέζγις μιστό, λογικώ;

— «Οχι, πατερούλη μου, μού δίνουνε μονάχα μικρούς φαί, όλο δλο... Μά δὲν έχω παραπόνο. Κείνη, τή στιγμή ο Γερμολάχη γύρισε.

— Ετοιμό τό πριάρι, κάνεις απότομα και σύ, πρόστεσσε μιλώντας στό γέροντα, ζει νά πάρης μικρούς φουρκάτων.

— Σ' άληγη αύτή τήν κηνούντα ο Βλαδίμηρος δέν επαίψει νά κοιτάζη μέ ψυχοπονία τό Σούτσοκ.

— Τί θλάκας! μού λέει καθίσις μέ πλησίασε.

— «Ο, τι μάς λέει δέν είν' άληγες. Πώς μπορεί ένας τέτοιος χωριάτης νά είται μικρά φορά ντερόσης; Τί καυχησάρης! Δέν είναι έξιος τής καλοσύνης που τού δείξατες.

— Άφοι άφηκαμε τά σκυλιά στόν άμαξή, που τάκλειτε μέσα σέ μιαν έζυπτα (καλύβα), μπήκαμε μέσα στό πριάρι. Είμαστε λιγάκι στενοχωρεμένοι, μά στό κυνήγι δέν μπορεί ν' απαίτη κανείς και πολλά κόμμαδα. Ο Σούτσοκ πίσω-πίσω έσπρωγγε τό πριάρι, έγω είμουνα καθισμένος στό μέσο, σέ μια σανίδα, πλάκι μέ τό Βλαδίμηρο και στήν πλώρη στέκουνταν ο Γερμολάχης.

Δέν είχαμε άλλαργέψει πολύ αύτό τήν ζήτη και τό νερό, μέσες πήγανε ώς στή στραγάκτες. Ο Γερμολάχης δέν πέτυχε στήν καντική πισκευή, που έκα-

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ

Γ'.
Σε οπολη, 30-10-05

'Αγαπητέ μου Γιάννη,

Κατί πρὶ νά μοῦ τό γράψης τό μάγιενα πᾶς ήμελες νά μάθης ποῦ πήγα και τί είδα έκει ποῦ πήγα. Κατί τώρα ποῦ γράφεις και μέ φωτάς, μόλις τολμῶ νά σου προσφέρω τή λυγή και δνούσαι αύτή μου οδύσσεια, ποῦ δηλ. δηλ. έχει νά σου δείξη, άφοι αύτό έντα το μογανό γρωφό πέρασα, μά είταρε ινέτη, και πηγαίνοντας και γυρίσατας, ώστε μήτ' αύτό δείχνεια. Ισα στό ηγού μου τραβάησα, τραπάθηκα στήν είδηση νά πάρει έξοχη τήν τάνε δικώ μου, και έκει έμεινα ώς τέλος. Είχα σκοπό νά πάρω μερικά χωριά και νά τά φάω και τά πισ. Μά Αλγοντος μήτρας, έβραζε ή κύριος διπό τήρη κάφα. Καλονάθιοι λειτού στ' αγριπέντρο μου τάκλαράλι, και σή δεν είχα κουβέντες μέ τούς δικούς μου. Ή σή δεν έκαμπα σηρεζη νά δεκαίσω τίποτε διαλεχτά καλημάτα ή έγχωριοισμένες συνές, έβραυα μέ τή βάρκα και φίρενα. Ψάρευα, ελλα; Άλε βαριέπαι! Ρωμιούνη σωστή κ' έλει πέρα. Ρουθούτη φωριού δέν αφήκε δυναμίτης. Τραγική δρημάτια, ώς και μέστοι πελάγουν τή βάθια! Έτοι, φίλε μου, κι ο άλλος ο δυναμίτης—τό τυχοδιωχτικό τό πάθος τού Ρωμιού, — ρημάζει άλογόντη τόπο, άφοι διπό ηγού μου πάρα πολύ διότι μεσέντων και φεύγοντε μέ τίς καραβίες για την ιανούδιον κύριον μου τόπον. Τήρη διμορφία και τή πισταίσα πελάγα και τή βάρκα την καραβία! Τά παίδα μου τίς είδα τίς καραβίας. Ορίστε οδύσσειας, φίλε μου, και μέ Σειρήνες ποιή ποδή φοβερώντες αύτό τίς παλιές.

Μή δέ δρκίων αύτό τήρη δρκή. Σή βγήκα αύτό τό βατάρι, νύχτα καθώς ποῦ είπα, έτυχε νά γάμος ιουπόν. Κανούμα πράματα, κανούδιοις συγήθειες. Τά παίδα δέν είταρε. Έρα δημας παραπήρησα ποῦ είπα και παλιό και κανούδιο, ποῦ είταν, είπα και θάναι πάντα. Τήρη διμορφία και τήρη ξυπνάδα τῶν κοριτσιών ποῦ παραπέντες τήν δεξαμενής είτανε στρωμένο μέ κάθε λογής χορτάρια. Τή κλώνια αύτό τή νούφαρχ και τή νεροκρίνη μέσα μπούδιζεν μά προχωρέσσουμε, πλέκοντας πλευτά-πλατανά πλευμάτικ άλγυρά μας. Επιτέλους δημας φτάσαμε στά νησάκια και τό κυνήγι έρχηντες.

Ένας γενικός πανικός έπιασε δλες τίς πάππιες. Καθώς φανήκαμε, έτοι απότομα πετάξανε μέσες μαζί! μέ ταφαχή μεγάλη. Σή κάθε τουφεκία έπειτε μέ πότι μίχ.

Όσα πουλιά πιτυγκίναμε, καθώς τάξιρικε τό βόλι, σταματούσαν

τὸ εἶπα πῶς είναι λουλούδια μονάχα. Κ' ἔσένα τώρα σοῦ λέω πῶς αὐτὸς τὰ λουλούδια ποῦ γίνουνται κατόπιν αρπάζει, καὶ μὲ τὴν ἀδάνατη φροφή τους συγκρατοῦν καὶ δυναμάνουν τὸ ἔθνος, ποῦ μ' δλα του τὰ χάλια πεθαμένο δὲν μπόρεσε ἀνόμα κανένας τὰ τὸ κηρύξῃ. Οἱ μαντάδες, καὶ πάλε οἱ μαντάδες καὶ οἱ ἀδερφές. Τίποτις δὲν τὶς ἀλλάζει αὐτές. Ἐμεῖς δλοι μας, ἄλλος πλανιέται καὶ ἄλλος πλανεύεται, μὰ αὐτές μένουν ἐκεῖ πάντα ἀγνὲς καὶ καθάριες, Ἰερεῖς ποῦ κρατᾶντες τὴν ἱερὴν φρόγα καὶ τὴν περιῆρε ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ ἀπειραγη καὶ ἀνέγγιχτη ἀπὸ ἔτη πονή.

Σὰ βγήμαμε ἀπὸ τὸ γάμο, σκοτάδι ὁ κόσμος, μὰ ἀπὸ ἑνὸς ἀψηλοῦ βιονοῦ φρύδιο ἀστραφταν οἱ ποδῶντες διαμαντόπετρες τοῦ φεγγαριοῦ, διτὶ ἔσεμάτικε, ποῦ ἐλεγεῖς καὶ εἰταρ πειμένο ἀστρο. Μιὰ στιγμὴ, καὶ πρόβατε δλο, καὶ ἔφεξε ὁ κόσμος. Καβαλιέψαμε, ἄλλος ἄλογο, ἄλλος καὶ πιὸ ταπεινότερος ζῶ, μὲν τὸ συμπάθειο, καὶ σὲ μιὰ ὥρα μέσα εἴμαστε στὴν ἔξοχήν.

Τὸ χωρὶς καὶ τὴν ἔξοχὴν τὰ ποῦ περιγράψω σὰν περιπτό. Θὰ τὰ ξέρος ἀπὸ ἄλλες περιγραφές. Τὸν δικοὺς μου πάλε τὰ σοῦ λέω, ποιοὶ καὶ ποιοὶ εἴταρε, θὰ μοῦ πῆς δική μου χαρὰ καὶ αὐτή. Θὰ σοῦ ἀναφέρω λοιπὸν κάτι ἄλλο, ποῦ είναι ἵστας καὶ πιὸ γενικό. Χωρὶς καὶ χῶρες, καθὼς σοῦ εἶπα, δὲν πολυξέτασα. *Ηρθαν δμως κάμποσοι τὰ μὲ καυστήσουν ἐκεῖ ποῦ κόνεψα. Πρέπει τὰ ἡρθαν ως ἐκατό νομάτοι, ἀπὸ λίγοι. *Αντρες, γυναῖκες, νέοι, γέροι, φτωχοὶ, πλούσιοι, γραμματισμένοι, ἀγρόματοι. Λέσ καὶ κάθε τάξη ἔστερε καὶ τὸν ἀντιρρόσωπό της. Λέσ καὶ τὸ κατάλαβαν πῶς δὲν μποροῦσαν τὰ πάγως ως πάτη χωρὶς γιὰ τὰ μυρίσω τὸ ἀφωμά τους, καὶ ἡρχούνταν καὶ τὸ καταδέταντε μπρόστις στὰ πόδια μου. *Ολοι, ἀπὸ τὸν προύχοντα ποῦ διαβάζει τὸν «Ταχυδρόμο» καὶ ἔχει καρεμένα τὰ πιὰ δυσκολότερα διπλωματικά ζητήματα, ποῦ ἀκολουθάει καθε ἐπιστήμης πορεία καὶ κατέχει τὴν τελευταία θεωρία γιὰ τὰ κανάλια τοῦ πλανήτη *Ἄρη, ποῦ είναι φαρανικὸς καθαριστής, δὲ σοῦ ἀνοίγει δμως γλωσσικὴ δμιλία ἀπὸ εὐθένεια, δις τὸν ἀγωγιάτη, ποῦ μπροῦσε τὰ πληροφορήση πόσες Νεφάδες φωλιάζονται ἀξαφνα σὲ καμπιά σπηλιά, μὰ γνωρίζει καὶ γιατὶ νίκησαν οἱ Γιαπωνέζοι τοὺς Ρούσους, — δλοι ἡρθαν καὶ μὲ ζωταρέψαντε μὲ τὴ δύναμη καὶ μὲ τὴ γλύκα τῆς πατοίδας, ποῦ τοῦ κάκου τὴ γυρεύουντε σὲ βιβλία δταν διφίει τὴ ξενιτεμένη ψυχή μας.

Νὰ σοῦ τοὺς ἀραδίάσω ἕδω πέρα, μπορεῖ καὶ τὰ βαρεθῆς. Νὰ σοῦ τοὺς βίλω σὲ δρᾶμα μέσα, τὰ τοὺς

*Ο Γερμολάχης εἶδε μὲ γαράχ του, πῶς διαδίκηρος τὰν κυνηγὸς δὲν ἔξει τίποτα, ἀφοῦ εὔτε μιὰ ριξιὰ δὲν πετύχαινε. Κι ὥστόσο κάθε φορὰ πούχανε παραβενέθανταν. Κοιτοῦσε τὸ τουφέκι του, φυσοῦσε μέσα καὶ πάντα ἔθρισκε κάτι τι πούφταιγε.

*Ο Γερμολάχης, διπάς πάντα, δείχτηκε περίφημος, καὶ γὼ πάλι καλὰ τὰ καταφέρνα. *Ο Σούτσοκ μᾶς κοιτοῦσε μὲ τὴν ἀπάθειαν ὑπερέτη συνειθισμένου μ' ἀφεντάδες. Κάπου-κάπου, βλέποντας τὰ πέφτη κανένα πουλί, ἐσκουζε.

— *Ω! *Ω! Κι ἄλλο!

Καὶ γιομάτος γχάρα, ἔτοις τὶς πλάτες του, μὲ κείνη τὴν ἴδιατερη κίνηση πούχουν οἱ χωριάτες μας.

Καιρὸς δμως εἴτανε νὰ γυρίσουμε στὴν ἀκροποταμιά καὶ νὰ δώσουμε καὶ ἔνα τέλος στὰ κατοφθώματά μας. Καὶ τὸ τέλος αὐτὸς τῆς φχαρίστησης δόθηκε ἀλλιώς.

*Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ παρατηρήσαμε πῶς τὸ πρώτο εἶκανε νερά, διαδίκηρος τὰξιδειάζεις μ' ἔνα λαβούτι, ποῦ διαδίκηρης εἶχε ἀρπάζεις ἀπὸ μιὰ γυναῖκα σὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ αὐτὴν φλυαρύσε. Κ' ἔτσι τὰ καταφέρναμε καλὰ γιὰ καμποσο. Μὰ τὸ βράδη δμως οἱ ἀγριόπαππες, ως νάθελαν γιὰ μᾶς νεφοσκεπάσουν, βγήκανε τόσο πολλές, ποῦ ζεχάσαμε τὸ πριάρε.

δῆς ζωταρούς καὶ σπαρταριστούς, — μακάριοι καὶ τὰ μποροῦσα! Μιὰ γενικὴ ἐντύπωση θὰ σοῦ δώσω μονάχα. *Η ἐντύπωση μου είναι πῶς ὁ κόσμος ἐκεῖ πῆγε φόρα. Πρόσδοτο ποῦ τὰ σαστίσης. Πολιτιστημένος, ἔχει τὰ συλλογιστῆς, τὰ μιλήσης ποστεράς της Ιστορίας, ἀφοῦ μάλιστα γνωρίζει πῶς ἀγαπᾶς τὰ μελετᾶς τὰ Ιστορικά μας. Δοιποὺς αὐτὸς είναι διέρρος διέρρος τοῦ Αγγελῆς, στοιχεῖοι τῆς ἔξοχῆς ἐκείνης. *Ανθρωπος μὲ λαμπρὸ δηγηματικό, καὶ ποῦ ὅρες μὲ διασκέδαζε μὲ τὰ δσα ἀλλοτες είδε. Μοῦ είπε λοιπὸν διέρρος τοῦ Αγγελῆς πῶς διέρρος ηρθαντες στὸ χωριό τὰ κάκια φοριωμένα μὲ λάφυρα τῆς Χίου ἀπὸ τὴν Καταστροφή, — (καὶ μαζὲ μ' ἀντὶ τὰς διάδεικτα γνωρίκες, ποῦ δὲ ταῖς αὐτές εἶη διόρθωσην πατέτησαν τὸν πολύτιμον τοῦ Αγγελῆς). — μ' ἔκανα τὰ λάφυρα φέραντε καὶ μὰ φρεσιὰ λαχιερπικὰ ἀμφιφια, καὶ τάμφια αὐτὰ τὰ πῆρε ένας ἀπὸ τοὺς φραγκιστέρους χοτζάδες καὶ τὰ φρέσες καὶ κατέβημε στὶς Αγράδους τὴν Κορώνα καὶ μὲ τὴν Πατερίσσα, καὶ ἔφερε δλο τὸ Τουρκολόγιο κατόπιν τοῦ γελῶντας καὶ φωτάζοντας. *Αν ἔβαλαν διστροφὴν πατέτησαν τὸν Ιμαπούρον αὐτοῦ κλῆδον, δὲ λέει διέρρος Τανέγδοτο δμως είναι πολὺ χραχτηριστικό, καὶ ἔπειτε, γνωρίζω, τὰ μείνη.

Στὸ γυρισμό μου, ὑπερεδέποτε πέντε ἔξη βδομάδες, πέρασα καὶ ἀπὸ τὴν Συάρην μὲ τὸν Ἀθήνα. Τί είδα στὴν Αθήνα τάγματα σάλιο γράμμα, ποῦ θὰ τὸ είδες μὲ τὸν Νουμᾶ. *Άλλα τὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ ταξίδι αὐτὸς δὲν ἔχω. διάκονος δουλειάς, Α. Ε.

Βλέποντας διάκονος τὸν Αλκιβιάδην νὰ περιφρανέθεται γιὰ τὰ πλούτια του καὶ νὰ τὸ παίρνη ἀπάνου του γιὰ τὰ χτήματά του, τὸν ὀδήγητης σὲ κάπιο μέρος, ὃπου τὸν κρεμασμένας ἔνας χάρτης τῆς γῆς καὶ τοῦ εἶπε νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ νὰ ζητῇ τὴν Αττικήν. Κι ἀμα τὴν ἦρε, τὸν πρόσταξε νὰ βρῆ καὶ τὰ χτήματά του. Μὰ διέρρος τοῦ εἶπε: — Δὲν είναι γραμμένα πουθενά. — Πῶς λοιπόν, τοῦ λέει διάκονος τὸν Αλκιβιάδην; περηρανέθεσκι γιὰ τὸ πλούτον τοῦ πατέτησαν τὸν θηρανόν.

νὰ πῆς τῷρα: *Επρεπε ν' ἀδειάσῃς, μωρέ, τὸ νερό.

*Εσύ, ἐσύ φταιτις. *Ο Βλαδίμηρος τὴν γχαίνει. *Ετέρες καὶ τὰ δόντια του τρίζανε. Φείνοντας τὸν νὰ τούστρωψε καὶ είχε χάσει τὸν οἰστρό του. τὸ σεβασμό του καὶ τὸν ἀξιοποέπειά του...

Τὴν στιγμὴ ποῦ κάναμε τὴν βουτιά, τὸ νερὸν φάνηκε πάρα-κρύο, μὲ λίγο λίγο συνήθισα.

*Όταν συνήρθα τιγάκι, καίταξα γάρια μου. Οι καλαριές υψώνονταν λίγα πατήματα ἀπὸ μῆς; καὶ πίσω ἀπὸ τὸ σλαφρό αὐτὸς δάστο φαίνονταν τὸ χωριό.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; εἶπα στὸ Γερμολάχη.

— Νὰ ιδούμε, μοῦ ἀπολογήθηκε. Δὲ γίνεται, βέβαια, νὰ ξενυχτήσουμε δῶ μέσα. Πάρε τὸ τουφέκι του, ποῦ ὑπάρχουσε σὲ ζῶ δίχως νὰ ζεστομίσῃ μιλιά. — Πάχω νὰ ιδῶ μὴν είναι τίποτα πέρασμα ἀναβαθμό — ζακολούθησε μὲ σκέψη, βέβαιος πῶς σὲ κάθε δεξαμενὴ δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ ὑπάρχουντες καὶ ἐπιχρήσιμο.

Πήρε τὴν φουρκάτα τοῦ Σούτσοκ καὶ κίνησε γιὰ τὴν ὅχτη, μετρώντας τὸ βάθος γύρα του.

— Εέρεις καλλύπι; τοῦ φάναξα.

— Όλότελα, μοῦ ἀποκρίθηκε πίσω ἀπὸ τὰ καλάμια.

— Θὰ πνιγῆ, λέει ψυχρά διάκονος.

Μὰ μᾶς κόστισε ἀκριβά αὐτό. Καθώς ἔκανε ὁ Γερμολάχης νὰ πιάσῃ ἔνα πληγωμένο πουλί, ἔγυρε τόσο πολὺ ἀπὸ τὸν μέρος, ποῦ τὸ βάρος τοῦ κορμοῦ του βούλιαζε τὸ πριάρι καὶ ἔστειλε δέλο τὸ φορτίο στὸν πάτη.

Καὶ νά ἔμεις, σὲ δυὸ δευτερόλεπτα βουτηργμένοι στὸ νερὸν ἕσα μὲ τὸ λαμπό, ἀνάκμεσα ἀπὸ τὶς πάππιες, ποῦ μᾶς βγῆκε.

Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ γέλαια, τὰ θυμασικά τὰ μετέρα πούκανε κάθε συμπαθέας μου. Μὰ καὶ τὰ δικά μου, φυσικά, δὲ θήτωνται καλήτερα. Καὶ κάρμια ὅρεση δὲ θήχα νὰ γελάσω ὅταν μᾶς βρήκε τὸ κακό αὐτό. Καθένας μᾶς κατατρομασμένος ἔθηγκεν ἔνα σκούριμο, σηκώνοντας ἀθελα τὸ τουρέκι πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

*Ο Σούτσοκ συνειθισμένος νὰ κάνῃ δὲ, τι καὶ οἱ πάντα, σήκωσε τὴν φουρκάτα.

*Ο Γερμολάχης πρῶτος-πρῶτος μίλησε.

— Στὸ διάστολο! — μουρμούρισε φτυνόντας στὸ νερό — ὅπως κάνουν οἱ ἄγριωποις τοῦ λαοῦ στὴν Ρουσσία, ὅπτας θυμώνουντε. Καὶ γυρίζοντας στὸ Σούτσοκ κάνει:

— *Εσύ, μωρέ γεροδιάσολε, φταῖς γιὰ δλα τοῦτα.

. Καὶ πρόστεσσε μὲ θυμό μιλώντας στὸ Βλαδίμηρο.

— *Αμ' τοῦ λόγου σου, ζωντόσολο... Τί ἔχεις